

PERICOLELE INVITAȚIILOR

ÎN CADRUL SLUJIRII ÎN
EVANGHELIZARE

Jim Ehrhard

CHRISTIAN COMMUNICATORS WORLDWIDE
WWW.CCWTDAY.ORG

PERICOLELE INVITAȚIILOR ÎN CADRUL SLUJIRII ÎN EVANGHELIZARE

Jim Ehrhard

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicată în original sub titlul *The Dangers of the Invitation System*, de Jim Ehrhard (2010). Publicată de Christian Communicators Worldwide, 201 Main Street, Suite #3, Parkville, MO 64152, SUA. Tradus și publicat cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

PERICOLELE INVITAȚIILOR
ÎN CADRUL SLUJIRII ÎN
EVANGHELIZARE

Jim Ehrhard

CHRISTIAN COMMUNICATORS WORLDWIDE
WWW.CCWTDAY.ORG

Cuprins

INTRODUCERE	7
CAPITOLUL 1. PERICOLELE	9
CAPITOLUL 2. O CALE MAI BUNĂ.....	17
CONCLUZII	21

INTRODUCERE

Ca slujitor tânăr, am făcut odată “greșeala” să închei serviciul divin de Miercuri seara fără a oferi o invitație publică [pentru cei care vor să fie mântuiți – n.trad.]. În dimineața următoare, devreme, un soț iritat a venit în biroul meu. Soția lui nemântuită venise cu el la biserică pentru prima dată după mulți ani. “Dacă ai fi făcut o invitație”, a explicat el supărat, “ea ar fi venit în față”.

I-am explicat că dacă sămânța Cuvântului lui Dumnezeu a fost semănată în inima ei, atunci ea va veni la credință. Apoi, ea ar putea “veni în față” Duminică și să împărtășească cum a lucrat Dumnezeu în viața ei. Explicația pe care am dat-o a căzut peste niște urechi surde. Ratasem momentul oportun, și dacă ea nu avea să vină la Hristos vreodată, eu urma să am pe conștiință pentru toată veșnicia condamnarea ei, după cum a replicat soțul.

În lunile care au urmat, Dumnezeu mi-a oferit multe oportunități să vorbesc personal cu această doamnă despre situația ei spirituală. Nu doar că era evident că ea nu se afla sub convingerea de păcat, ci avea cu adevărat o înțelegere precară a Evangheliei. De-a lungul discuțiilor, ea a ajuns să își vadă păcatul și convingerea reală de păcat a făcut-o să se simtă jalnic. Într-o dimineață, m-a sunat la telefon și mi-a spus: “În sfârșit, am venit la Iisus. Acum înțeleg despre ce vorbeai”.

Această experiență, ca și multe altele care au urmat, m-au determinat să re-examinez convingerile mele cu privire la sistemul invitațiilor¹, despre care presupuneam dintotdeauna că face parte din Evanghelie la fel de mult ca și moartea și învierea lui Iisus. Implicarea mea în organizația Campus Crusade², participarea la numeroase școli de evanghelizare, ca și tradiția denominației mele, m-au condus să consider invitațiile publice ca fiind vitale evanghelizării. Studierea Scripturilor, a istoriei predicării și a trezirilor au început să mă conducă la o concluzie diferită. Dar procesul de a renunța la ceva care fusese atât de “normal” pentru mine, a fost unul de o luptă emoțională intensă. Trebuia să știu că pericolele unui astfel de sistem depășeau beneficiile pe care toată lumea le pretindea de la el³. Trebuia să știu că pot să continui să fiu evanghelistic fără a apela la o chemare publică în față [altfel denumită și “chemare la altar” – n.trad.]. Voiam să știu că există o cale mai bună.

Speranța mea este că această broșură te va ajuta în acest subiect. Nu mi-am propus nici pe departe să fac aici o analiză detaliată a acestui sistem al invitațiilor și al istoriei lui. Dar probabil

¹ Prin termenul “sistemul invitațiilor” sunt incluse orice metode organizate care cer oamenilor să dea un răspuns exterior la prezentarea Evangheliei. În acest sens, există variate modalități de punere în practică a acestui sistem, precum “chemarea la altar”, “mărturisirea publică a convertirii”, “legământul public”, “venirea în față”, sau “atingerea de un obiect anume”. De regulă sistemul invitațiilor ia forma “chemării în față” la un anume moment, dar adesea acesta poate fi limitat la ridicarea unei mâini în semn de primire a lui Iisus sau la completarea sau doar semnarea unui formular de decizie pentru Hristos.

² În România, organizația se numește “Alege Viața” – n.trad.

³ Mulți autori au scris promovând valoarea sistemului invitațiilor. Iată câțiva dintre ei: R. Alan Street, *The Effective Invitation* (NY: Fleming Revell, 1984); Leighton Ford, *The Christian Persuader* (NY: Harper & Row, 1966); și R. T. Kendall, *Stand Up and Be Counted* (London: Hodder & Stoughton, 1984)

că pe măsură ce vom analiza acest subiect, vom putea distinge pericolele aferente acestui sistem și vom putea descoperi cum să ajungem la o cale mai bună.

Aș vrea de la bun început să clarific un lucru. Nu vreau să susțin ideea ca noi să nu invităm oamenii să vină la Hristos. Suntem chemați să îi invităm pe oameni să vină la Hristos. Dacă am da înapoi de la o astfel de chemare, pe bună dreptate am putea fi acuzați de faptul că ne “rușinăm de Evanghelia lui Hristos”. De aceea, ar trebui să face orice este posibil pentru a fi mai experimentați în a oferi oamenilor această măreață invitație a lui Dumnezeu ca ei să vină la Hristos.

Cu toate acestea, faptul că invitația lui Dumnezeu trebuie oferită tuturor nu este sinonim cu sistemul invitațiilor pe care oamenii l-au creat. Acest sistem a fost utilizat pentru a aduce oamenii la Hristos numai începând cu anii 1800⁴. De atunci, acest sistem a fost rafinat și utilizat pe scară atât de largă încât mulți pun un semn de egalitate între “a veni la credință” și “a veni în față la o chemare la mântuire”. O astfel de egalitate nu doar că este incorectă, ci este și periculoasă, pentru că înșeală pe mulți la a-și pune credința într-un “act de mărturisire publică” decât în Hristos, care este singurul capabil “să mântuiască în chip desăvârșit” (cf. Evrei 7:25).

⁴ Deși există o dezbateră largă cu privire la originile acestei practici, majoritatea este de acord că ea a ieșit în evidență în anii 1830, odată cu “noile măsuri” ale lui Charles G. Finney. Începând de atunci, trezirile și evanghelizarea au devenit în mare asociate cu metoda pusă la punct de Finney.

CAPITOLUL 1. PERICOLELE

1) Pericolul de a promova ceva care nu este prezentat în Scriptură

Evangheliștii adesea caută suport biblic pentru această practică în mai multe pasaje. Un evanghelist spunea: “Hristos întotdeauna a chemat oamenii public, iar acest lucru este confirmat prin textele biblice precum ‘Vino după Mine’ sau ‘Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, și Eu îl voi mărturisi înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri’”⁵. Dar a concluziona că Iisus a făcut “chemări la altar” pe baza acestor pasaje înseamnă a eșua în a trata cu onestitate textul biblic. Fără îndoială că Iisus a chemat la El oamenii. Dar vedem noi vreun exemplu în care El (sau apostolii) au chemat oamenii să “vină în față” fie ca mărturie a deciziei lor sau ca un act al acceptării Lui de către ei?

Mai mult, la ce îi cheamă Iisus pe oameni? Este vorba cumva de o decizie luată “o dată”, ori la a-L urma întreaga lor viață? Sistemul invitațiilor oferă doar impresia că intenția lui Iisus ar fi fost aceea de a smulge de la oameni o decizie de moment. Dar despre a “mărturisi pe El înaintea oamenilor”? Vrea Iisus să spună că printr-un singur act al mărturisirii devine un om credincios? Nu cumva învățătura Lui este aceea că un semn al credinței adevărate reprezintă o viață de mărturisire continuă a Lui? Din nou, sistemul invitațiilor conduce pe mulți la a-și încredința destinația lor veșnică siguranței unei “mărturisiri”, în ciuda faptului că ei trăiesc în răzvrătire deschisă față de El, prin felul cum își trăiesc viețile.

Pe scurt, putem spune că multe pasaje arată că Iisus și apostolii au chemat oamenii la pocăință și credință. Dar nu este nici un pasaj care să indice faptul că vreunul din ei ar fi folosit vreo formă a “sistemului invitațiilor” pentru a-i aduce la credință sau pentru a le confirma credința⁶.

2) Pericolul de a smulge un răspuns emoțional bazat pe personalitatea vorbitorului sau pe puterea de convingere a chemării

În Marcu 4, Domnul Iisus prezintă trăsăturile a 4 tipuri de ascultători ai Cuvântului lui Dumnezeu, în pilda semănătorului. Prin al doilea tip de sol, Domnul Iisus descrie pe cei care “când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie”. Dar Iisus avertizează că “n-au rădăcină în ei, ci țin până la o vreme”. Iisus cunoștea realitatea de a fi ascultat de mulțimi care nu aveau nici o dorință de a-L urma cu adevărat.

Devreme ce acest element psihologic pare să fie motivul de îngrijorare și atenționare în ce privește folosirea sistemului de invitații, apărătorii lui argumentează că acest element reprezintă cu atât mai mult un motiv pentru a oferi chemarea la o decizie publică. Billy Graham spune că presiunea făcută asupra sufletului omenesc este atât de mare încât trebuie oferită ocazia unei răbufniri emoționale. El argumentează astfel:

⁵ Billy Graham, citat în Iain Murray, *The Invitation System* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, ediția retipărită 1984), 6.

⁶ Billy Graham nota: “a veni în față ... rezolvă problema și o sigilează Există o semnificație în a veni și a sta în față. Este o expresie exterioară a unei decizii interioare”, citat în Murray, 6.

Mulți psihologi ar spune că acest lucru este corect din punct de vedere psihologic. Unul din motivele pentru care filmele și piesele de teatru de la noi au în mod uzual un efect atât de rău este că ele stimulează emoția până la un nivel atât de înalt, dar nu oferă nici o cale practică de dețușeu a acestor emoții.⁷

Evanghelistul George Sweazey este de acord cu aceasta: “A stimula pe oameni din punct de vedere religios fără a le oferi nimic să facă cu acele emoții, îi lasă pe oameni într-o stare de departe mai rea decât erau ei anterior”⁸.

În realitate, cei mai mulți psihologi ar fi de acord cu evaluarea făcută de Billy Graham presiunii psihologice a chemărilor, dar ar concluziona că răspunsul la chemările făcute chiar de el reprezintă în mare rezultatul tocmai al acestei presiuni psihologice. George Target, un psiholog, oferă o astfel de evaluare:

Tuturor celor prezenți li se spune să se roage, sunt instruiți să își închidă ochii și să își plece capetele; iar formalismul cuvintelor este unul auto-sugestiv încurajând a veni în față, formulă prin care sute de alte persoane au găsit deja fericirea, pacea, dragostea, pe Dumnezeu...Consilierii, plantați peste tot în audiență, sunt primii care ies în față, creând senzația că declarația este adevărată chiar dacă în realitate foarte des nu este Poate fi adevărat că oarece pace se poate găsi acolo, în față, pentru toți ceilalți. Tensiunea atinge punctul maxim și trece dincolo. Mirarea tuturor este de ce oare sunt atât de puțini ce se supun acestei întregi scheme.⁹

În cartea sa “*Preaching and Preachers*”, Dr. Martyn Lloyd-Jones citează un exemplu în care chemarea prin invitație oferită de un evanghelist fusese separată de mesajul predicat printr-o jumătate de oră de cântări, din cerințe impuse de program. Explicând dezamăgitorul răspuns slab la chemarea făcută, evanghelistul a declarat că efectul chemării lui fusese diminuat de acea jumătate de oră de cântări. Lloyd-Jones nota că opinia evanghelistului de “a admite că o jumătate de oră de cântări ar putea să înlătore efectul unei predici...este o ilustrație frapantă a faptului că presiunea directă asupra voinței omului poate produce “rezultate””¹⁰.

Lewis Sperry Chafer, un evanghelist binecunoscut și unul din fondatorii Seminarului Teologic Dallas, a folosit sistemul invitațiilor până în momentul când a observat pericolele inerente acestuia:

Din cauza orbirii satanice pentru Evanghelia harului (2 Cor. 4:34), omul neregenerat nu poate înțelege adevărul de bază al mântuirii, și de aceea el tinde să face ce știe el mai bine ca să se asigure de mântuire. Și aceasta constă în a încerca să își producă propria neprihănire înaintea lui Dumnezeu, prin eforturile proprii. Există această tendință naturală de a face ceva meritoriu care îi împinge pe mulți să răspundă la chemarea evanghelistului... Un lider cu o personalitate dominantă (și orice evanghelist de succes trebuie să fie în posesia acestei caracteristici până la extrem) poate garanta decizia

⁷ *The Christian*, 8 iulie 1966, citat în Murray, 12.

⁸ Citat în Sterling W. Huston, *Crusade Evangelism and the Local Church* (Minneapolis: World Wide Publishing, 1984), 29.

⁹ Din “Cum face Graham?” în *New Christian*, 2 Iunie 1966, citat în Murray, 14.

¹⁰ Martyn Lloyd-Jones, *Preaching and Preachers* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1971), 273.

publică a multora, atâta vreme cât factorul cheie este meritul religios câștigat printr-o acțiune în public¹¹.

Pentru a face lucrurile și mai grave, mulți pleacă de la “altar” spunându-li-se că sunt de acum creștini, chiar dacă știu că nu au fost schimbați în nici un fel. Drept rezultat, necredința lor ar putea să se împietrească ajungând la scepticism, care nu are de-a face cu creștinismul. R. L. Dabney nota următoarele:

Ei simt că o șmecherie crudă a fost utilizată de către slujitorii și prietenii creștinismului pe seama lipsei lor de experiență, împingându-i, în clipa confuziei lor, în poziții false ... Cât de natural este să concluzionăm că aceste [experiențe de convertire] ale tuturor sunt de asemenea niște înșelătorii? Ei spun: “Singura diferență între mine și acești creștini zeloși este că ei nu și-au dat încă seama de înșelăciune, cum mi-am dat eu seama”¹².

Insistența unei chemări la o decizie publică poate da naștere unui răspuns pur psihologic, lucru care furnizează înapoi motivația pentru presiunea emoțională în timpul predicii. Astfel de persoane presupun în mod fals că acțiunea lor i-a condus în poziția de a fi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. În alții, acest lucru îi poate conduce mai adânc în scepticism și îndoială cu privire la realitatea convertirii oricărei persoane. Astfel de pericole ar trebui să alarmeze pe orice persoană care este preocupată cu sinceritate de mântuirea sufletelor pierdute.

3) Pericolul de a confunda actul de a “veni în față” cu mântuirea

Iată aici unul din cele mai mari pericole ale sistemului invitațiilor. Chiar și cei care se folosesc de acest sistem au mari probleme în a face clar audienței lor faptul că “a veni în față la chemare” nu mântuiește pe nimeni. Noi suntem mântuiți numai prin credința în Hristos, spun ei. Billy Graham, de exemplu, a spus:

Nu există nimic în actul venirii în față la chemare care să poată mântui sufletul cuiva. Venirea în față este o recunoaștere deschisă și o mărturie a unei experiențe interioare pe care tu ai avut-o cu Hristos. Dar cel mai important lucru este această experiență interioară cu Hristos, această întâlnire cu El¹³.

Dar analiza modelului invitațiilor folosit de Graham arată tocmai cât de confuz este sistemul. Amintește-ți că Graham a punctat faptul că venirea în față la chemare reprezintă o “mărturie a unei experiențe interioare pe care tu ai avut-o cu Hristos”. Când este acea persoană convertită? Care este motivația pentru care ei vin în față la chemare?

Vreau să îți cer să vii aici, în față. Aici sus, acolo mai jos, îți cer să vii în față. Repede, vino chiar acum în față. Dacă ești aici cu prieteni sau rude, ei te vor aștepta. Nu lăsa ca distanța să fie un obstacol care să te țină departe de Hristos. Este o cale lungă, dar

¹¹ Lewis Sperry Chafer, *True Evangelism*, citat în Murray, 22-23.

¹² R. L. Dabney, *Discussions*, I: 572, citat în Murray, 27.

¹³ Street, 119.

Hristos a mers pe toată acea cale până la cruce pentru că te-a iubit. Cu siguranță că tu poți merge acești câțiva pași și să îți dai viața Lui...¹⁴

La “altar”, confuzia continuă pe măsură ce el se adresează celor care au venit în față: “Ai venit în această seară la Iisus Hristos, ai venit ca să Îl primești în inima ta...” Ce semnificație are aceasta? Au venit ei deja la Iisus, sau abia acum vin ca să Îl primească? Graham continuă: “El te primește; El a murit pentru tine; El spune: ‘Păcatele îți sunt iertate’. Tu accepți aceasta. Trecutul tău este iertate, Dumnezeu iartă...El nici măcar nu poate vedea păcatele tale”¹⁵. Apoi îi conduce în repetarea unei rugăciuni cunoscută sub numele de “rugăciunea păcătosului”. Din nou, întrebarea este evidentă: au fost ei iertați, sau vor fi când se roagă acea rugăciune?

Pentru a face lucrurile și mai grave, mulți adaugă adesea invitației atât de multe alte lucruri încât persoanele implicate nu mai știu sigur ce li se cere să facă. Acest lucru este aplicabil în special invitațiilor exprimate de Billy Sunday, care adesea încuraja oamenii să “vină aici în față și să mă ia de mână, pentru Iisus Hristos, pentru stindardul lor”¹⁶.

Chiar și Spurgeon a avertizat asupra potențialului de a crea confuzii privind mântuirea generat de oricare sistem de invitații¹⁷:

Uneori închide acea încăpere a cercetării. Am termerile mele cu privire la acea practică, dacă este folosită în permanență și ca o parte inevitabilă a serviciilor bisericii ... Dacă ai vedea vreodată că un lucru este considerat a fi obținut mai degrabă în acea cameră privată, și nu vezi așa ceva obținut în adunarea congregației, sau dacă ai constata că Dumnezeu pare mai mult implicat în acea practică formală a penitenței decât oriunde altundeva, pune-ți în minte să elimini acel obicei fără întârziere¹⁸.

Cine poate observa sistemul invitațiilor astăzi și să nu vadă că mulți sunt în pericol de a confunda această practică cu ideea de a veni la credința în Hristos?

¹⁴ Citat în Murray, 5.

¹⁵ Ibid., 5-6.

¹⁶ Erroll Hulse, *The Great Invitation* (Darlington, England: Evangelical Press, 1986), 99.

¹⁷ Aici Spurgeon se referă la practica de a invita pe cei care pretind că se află în căutarea mântuirii să vină într-o încăpere, adesea denumită “încăperea cercetării” pentru a asculta mai multe privind starea lor. Spre deosebire de sistemul invitațiilor care în mod uzual consiliază astfel de oameni cu privire la siguranța mântuirii la care ei tocmai au venit, încăperea aceasta era folosită pentru a consilia pe oameni despre natura convertirii adevărate și pentru a-i avertiza să nu își facă false nădejdi. Acest lucru se poate vedea în scrisoarea lui Asahel Nettleton către un prieten (citată mai pe larg în text) cu privire la experiențele avute cu astfel de oameni: “Prima mea îndatorire a fost de acum [după ce ei au exprimat semne ale convertirii] să îi avertizez cu privire la falsele speranțe”. Consilierea cu ocazia invitațiilor de astăzi este ilustrată în interviul pe care Charles Riggs (director de consiliere la 1966 Greater London Crusade) îl face cu o astfel de persoană: “Tu ai venit în față pentru a primi pe Hristos. Cum știi că asta este ceea ce trebuie să faci?” “Păi, spune astfel în Biblie”. “Așa că Dumnezeu spune asta, nu?” “Da, cred că El spune”. “Și nu există o autoritate mai mare decât Dumnezeu, nu-i așa?” “Așa este, sigur”. “Deci tu accepți Cuvântul lui Dumnezeu, da?” Când răspunsul este afirmativ, Riggs merge mai departe pentru a da asigurări acelei persoane: “Gândește-te că Dumnezeu îți spune acestea. Prin credință, tu crezi. Și aceasta rezolvă lucrurile”. Citat în Murray, 78. (Observați de asemenea conexiunea apropiată între cuvintele lui Riggs despre a veni în față pentru a primi pe Hristos și lucrul pe care persoana în cauză l-a făcut.)

¹⁸ Charles Haddon Spurgeon, *All Round Ministry* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1986, republicare), 372-73.

4) Pericolul de a socoti mulțimi de oameni drept mântuiți, care, prin trăirea lor, își compromit pretenția de a fi credincioși

De fapt, Leighton Ford spunea:

Sunt convins de faptul că a oferi o modalitate de invitație publică de a veni la Hristos nu este doar un lucru corect teologic, ci și sănătos din punct de vedere emoțional. Oamenii au nevoie de această oportunitate de exprimare. Decizia interioară pentru Hristos este ca și cum ai bate un cui într-o placă de lemn. Declararea deschisă a acesteia este ca și îndoirea cuiului pe cealaltă parte a plăcii, astfel încât să nu mai poată fi scos din placă cu ușurință¹⁹.

Cu alte cuvinte, oferirea unei invitații ar trebui să conducă chiar la un procent mai mare de “converțiți” care își mărturisesc deschis credința. Cu toate acestea, exact opusul acestei idei pare să fie adevărat.

Până și statisticile realizate utilizând sistemul invitațiilor arată că numai un procent foarte mic din cei care își “mărturisesc credința” arată vreunul din semnele convertirii chiar și la câteva săptămâni după luarea deciziei. Conform lui Sterling Huston, o statistică realizată după o campanie evanghelică în partea de NV a SUA a indicat că numai 16% din cei care veniseră în față la chemare deveniseră membri noi în biserici. În ciuda faptului că ar trebui să fim îngroziți de o rată atât de redusă a retenției, Huston considera că acesta este un fapt important care arată valoarea campaniilor evanghelice²⁰!

În timp ce păstoream o biserică în SUA, biserica noastră a participat la două “cruciade” evanghelice ale lui Graham. Noi am primit apoi numele a 10 proaspeți converțiți de la una din campanii și 6 de la cealaltă. În eforturile noastre de a păstra legătura cu aceste persoane, nici una nu a fost interesată de biserica noastră, de Biblie, sau chiar despre a vorbi cu noi despre “noua lor credință în Hristos”. Alți pastori au raportat rezultate asemănătoare.

Ernest Reisinger nota: “Acest sistem nebiblic a produs cel mai mare număr de statistici contabilizate vreodată de biserici sau de mediu de afaceri”²¹. Dar o astfel de observație nu este nouă vremurilor noastre. În urmă cu un secol, Dabney observa: “Este binecunoscut lucrul acesta, că în multe regiuni, ne așteptăm ca aproape 45 până la 50%, sau chiar mai mulți dintre cei ce vin în față să devină în ultimă instanță niște apostazi”²².

Nu aceasta era experiența obișnuită înainte de folosirea sistemului invitațiilor. Aceia care erau converțiți erau atât de adânc transformați încât nu era nevoie de vreun sistem care să încurajeze deciziile sau să îi contabilizeze pe acei oameni înainte de a se observa roade în viețile lor de credință. Convertirile false erau mai degrabă excepția decât regula în lucrarea evanghelică a lui Asahel Nettleton, cel care a fost contemporan lui Finney. De exemplu, din cei 84 de converțiți din timpul unei treziri din 1818 în Rocky Hill, Connecticut, toți cei 84 au

¹⁹ *The Christian Persuader*, 24.

²⁰ Huston, 141.

²¹ Ernest C. Reisinger, *Today's Evangelism* (Phillipsburg, NJ: Craig Press, 1982), 76.

²² Dabney, 566.

rămas credincioși, așa cum arată raportul pastorului lor la 26 de ani după momentul convertirii! Prin comparație, numai 3 convertiri îndoielnice din 82 de persoane care au pretins convertirea au fost observate în raportul similar al unui pastor cu referire la o trezire din Ashford, Connecticut²³. Către sfârșitul vieții sale, Charles Finney, după ce a reflectat la cei mulți care au pretins convertirea, dar între timp au abandonat credința, a avut opinie diferită cu privire la autenticitatea lucrării lui. De fapt, propagarea de către el a unei doctrine a perfecționismului (“sfințire deplină” a fost terminologia preferată de Finney) a fost rezultatul încercării sale de a răspunde la întrebarea de ce atât de mulți dintre “converșiții” lui trăiau vieți atât de lipsite de evlavie. Utilizarea unui sistem de invitații conduce în mod sigur la o abordare a vieții creștine pe două niveluri, pentru a explica diferența dintre acei puțini credincioși care au fost schimbați de “decizia” lor și mulțimea celorlalți care nu au fost schimbați²⁴.

5) Pericolul de a oferi ideea de siguranță a mântuirii celor care nu sunt cu adevărat converșiți

Acesta este probabil cel mai serios semnal de alarmă pentru aceia care doresc sincer să vadă oamenii intrând în Împărăția Cerurilor. Dacă utilizarea de către noi a unui astfel de sistem conduce pe unii să creadă că decizia lor “rezolvă problema lor cu Dumnezeu” pentru toată veșnicia, atunci putem fi responsabili pentru mulți dintre aceia menționați în Matei 7, care vor auzi cuvintele Domnului nostru spunând: “*Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege*”. Este vital ca noi să răspândim Vestea Bună, dar este de datoria noastră în mod egal să ne asigurăm că nu oferim siguranța mântuirii celor care nu prezintă vreo dovadă a convertirii lor.

Dar asta este exact ce face sistemul invitațiilor. El încurajează oamenii să răspundă chemării astfel încât să “rezolve lucrurile” și, prin consilierea de după momentul deciziei, să nu se mai îndoiască de acea decizie. Oricine este implicat în evanghelizare personală poate să împărtășească nenumărate exemple de persoane care, deși trăiesc în prezent în păcate grosolane, vor spune evanghelistului că ei sunt în regulă pentru că ei “au luat o decizie pentru Hristos” în urmă cu un număr anume de ani. Ei nu au experimentat niciodată vreo schimbare în viețile lor; ei nu au nici un interes în a fi parte activă în biserici, nu sunt interesați de Biblie, sau nici chiar de Dumnezeu. Dar ei au luat o “decizie”. Cum n-am putea să vedem cât de periculos este un astfel de sistem pentru sufletele oamenilor?

În urmă cu două secole, evanghelistul George Whitefield a avertizat cu privire la acest pericol:

Mă bucur că știi când persoanele sunt justificate. Este o lecție pe care eu încă nu am învățat-o. Există atât de mulți oameni ca acele terenuri stâncoase, care primesc Cuvântul cu bucurie, încât eu m-am decis să mă opresc din a analiza situația până când voi putea cunoaște pomul după roadele lui. Acest lucru mă face atât de precaut acum, ceea ce nu eram în urmă cu 30 de ani, încât nu mai vreau să tăbăcesc converșiții atât de repede. Îmi

²³ John F. Thornbury, *God Sent Revival* (Durham, England: Evangelical Press, 1977) – în această lucrare sunt prezentate numeroase situații în care acest contemporan al lui Finney a fost folosit mult de Dumnezeu, deși el nu a folosit niciodată un sistem de invitații.

²⁴ “Did You Know?” în *Christian History* VIII (1988): 4.

*place acum să mai aștept puțin și să văd dacă oamenii aduc roadă; căci sunt atât de mulți boboci pe care vânturile de primăvară îi scutură, încât nu pot să cred că ei sunt convertiți până când nu văd roada lor; și asta nu face nici un rău vreunui suflet sincer*²⁵.

În mod asemănător, Spurgeon a avertizat:

*Uneori suntem înclinați să gândim că o mare parte a mișcărilor de trezire moderne au reprezentat mai degrabă un blestem decât o binecuvântare, pentru că au condus pe mii de oameni la un fel de pace înainte ca ei să își cunoască starea mizerabilă; au restaurat pe fiul risipitor în casa Tatălui și niciodată nu l-au făcut să spună: “Tată, am păcătuțit”*²⁶.

În cartea sa “*The Soul Winner*”, Spurgeon avertizează cu privire la a pune presiune pentru a asigura obținerea rapidă a deciziilor:

*Foarte adesea se întâmplă ca acei convertiți care sunt produși în mijlocul emoțiilor pier când emoțiile s-au risipit...Unii dintre cei mai grosolani păcătoși pe care îi cunosc au fost odată membri ai unei biserici; și fuseseră, cred, făcuți să afirme pretenția de credință sub o presiune incorectă, bine intenționată, dar gândită greșit*²⁷.

Timp de mulți ani, noi am auzit spunându-se despre valorile sistemului de invitații. Este chiar și presupus pe scară largă (adesea se spune și pe față) că acela care eșuează în a face chemări publice nu poate fi o persoană preocupată de sufletele oamenilor. Cu toate acestea, se poate ca tocmai contrariul să fie adevărat: ca însăși utilizarea unei astfel de chemări să fie modalitatea prin care mulți oameni să fie înșelați în a crede că sunt într-o stare de siguranță a sufletelor lor, când de fapt aceasta va rezulta în final în condamnarea lor?

²⁵ Citat în Murray, 32-33.

²⁶ Citat în Murray, 34.

²⁷ Charles Haddon Spurgeon, *The Soul Winner* (Grand Rapids: Eerdmans, 1963), 19-20.

CAPITOLUL 2. O CALE MAI BUNĂ

Dar unii vor întreba: “Ce altă cale există pentru a aduce oamenii la Hristos?” La aceasta eu aş răspunde: “Modalitatea folosită de Iisus și apostoli, de reformatori, de puritani și de majoritatea celorlalți până în anii 1830”. Această modalitate constă pur și simplu în a proclama adevărul, a chema pe oameni să se pocăiască și să creadă, și a lăsa rezultatele pe seama Duhului Sfânt, care este singurul ce poate aduce oamenii la credință (cf. cu Ioan 3; 6:44, 65 etc.).

Pentru a explica puțin mai în detaliu, voi oferi două imperative pentru cei care vor să fie evanghelistici, dar fără a utiliza sistemul invitațiilor.

1) Trebuie să învățăm să ne încredem în puterea Cuvântului lui Dumnezeu de a convinge, converti și schimba viețile

Apostolul Pavel a spus: “Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom. 1:16). În 1Corinteni 1:18, el a afirmat: “Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu”. Petru a fost la fel convins de faptul că în realitate Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a converti. El a amintit credincioșilor că ei au “fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezii, ci dintr-una care nu poate putrezii, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1Petru 1:23).

Pentru a fi evanghelistici, trebuie să fim convingși de puterea pe care Cuvântul lui Dumnezeu o are de a converti oamenii, fără ajutorul schemelor inventate de oameni. Vă amintiți de evanghelistul a cărui chemare a fost separată de predica sa printr-o jumătate de oră de cântări? Este evident faptul că el nu era convins de puterea lui Dumnezeu, în afara chemării făcută de el. Noi trebuie să fim convingși de puterea lui Dumnezeu, altfel vom fi tentați să adăugăm predicării Cuvântului lucruri care să asigure dedicarea mai mare a oamenilor.

Aceia care au predicat înainte de apariția sistemului invitațiilor au văzut puterea extraordinară a Cuvântului la lucru în inimile oamenilor. David Brainerd mărturisește despre:

...predicarea de care Dumnezeu s-a folosit spre trezirea păcătoșilor și spre propagarea acestei “lucrări a harului printre indieni”.... A fost apoi o manifestare extraordinară a puterii divine în trezirea multor suflete, a fost promovată convingerea de păcat și mângâierea celor în suferință²⁸.

Relatările legate de lucrarea lui Nettleton arată lucrarea adâncă și pătrunzătoare a Cuvântului lui Dumnezeu asupra celor care l-au ascultat:

Pe când el predica, un tânăr care stătea lângă fereastră a țipat de parcă l-ar fi străpuns cineva cu o săgeată. Oamenii erau atât de captivați de mesajul evanghelistului încât cu greu

²⁸ “The Life and Death of the Rev. David Brainerd” în *The Works of Jonathan Edwards* (Carlisle, PA: Banner of Truth Trust, 1988, republicare), II:416-17.

le-ar fi putut fi distrasă atenția. Mai multe persoane din aceeași familie au fost deșteptați la această întâlnire și au plecat acasă plângând. Capul familiei fusese în pat când ei au ajuns acasă. El a auzit căruța lor venind și a fost intrigat de hohotele de plâns care veneau din afară. A sărit din patul lui, a alergat afară și acolo a întâlnit pe nora sa, care și-a aruncat brațele spre el și a exclamat: “Tată, ce să fac? Ce să fac?” Tânăra aceasta a trăit o seară și o noapte mizerabile. Dar ea L-a primit pe Hristos ca Mântuitor și pacea apoi a venit peste ea²⁹.

Astfel de relatări din timpul slujirii evanghelice în puterea Cuvântului lui Dumnezeu erau dese. În scrisorile către prietenul său Philander Parmele, Nettleton descria multe convertiri similare. După o întâlnire în New Haven, Nettleton a scris:

Un tânăr m-a prins de mână exclamând: “Sunt un păcătos, sunt un păcătos. Ce să mă fac?” Ei [oamenii de la întâlnire] au părăsit adunarea și au mers acasă suspinând și plângând în hohote oriunde mergeau. Am ajuns acasă și am descoperit că la ușa casei domnului Williams era o mulțime adunată, aflată în cea mai jalnică stare de întristare. Unii stăteau în picioare, alții pe jos, alții pe scări, exclamând: “Ce să mă fac? O să mor, o să mor, nu pot trăi”. Acest lucru a alarmat pe vecini, care au venit să asiste la această scenă jalnică. Cu mare efort, am reușit să îi conduc în casă, erau aproape 8 sau 10. Realitatea era că tânărul menționat mai devreme, care a plecat de la adunare atât de întristat, a mers în compania lor, când deodată el a găsit alinare și a exclamat: “L-am găsit pe Mântuitorul”. De acum el era foarte bucuros. Stătea jos îmbrăcat și în toate mințile lui, și de aceea ei se temeau. Prima mea îndatorire a fost de acum să îi avertizez cu privire la falsele speranțe. M-am rugat împreună cu ei și i-am încurajat pe fiecare să nu meargă împreună spre casele lor, ci să meargă singuri, unul câte unul, pentru ca lucrurile să fie tratate individual între Dumnezeu și sufletele lor. Maria (o tânără care locuia cu familia ei) a fost printre aceștia. Ea s-a retras în camera ei, plângând și suspinând, apelând la milă, și exclamând: ‘O să mor, o să mor’. Ea a ieșit un pic afară, după care s-a întors în camera ei în aceeași stare de întristare. Dar apoi dintr-o dată s-a așternut o liniște. Am stat acolo tăcut și liniștit. Curând am auzit sunetul pașilor ei coborând scările. A deschis ușa și cu o față voioasă a exclamat: “O, domnule, a găsit pe Mântuitorul”. Am continuat să o avertizez cu privire la pericolul speranțelor false. Ea a exclamat: “Îl iubesc pe Hristos. Sigur Îl iubesc. O, cât de minunat”. În dimineața următoare, ea a vrut să vadă pe unul din colegii ei de întristare de seara trecută; și iată: Barșeba a exclamat: “Am găsit pe Mântuitorul”. A fost o întâlnire fericită. Tânărul menționat mai devreme locuia cu aceeași familie (în casa lui John Towner). În seara de Sâmbătă, către miezul nopții, un altul, la fel de întristat, a găsit odihnă. În decurs de câteva zile, 8 sau 10 persoane se bucurau în nădejde. Cum se va sfârși oare, nu știu. Roagă-te pentru noi și pentru prietenul tău, A. Nettleton³⁰.

Aceasta era adesea natura convertirii în perioada de dinaintea folosirii sistemului invitațiilor, când Cuvântul era predicat cu tărie și lăsat să își facă lucrarea în sufletele oamenilor. Se pot da

²⁹ Thornbury, 97. Vedeți de asemenea Bennet Tyler și Andrew Bonar, *Asahel Nettleton: Life and Labours* (Carlisle, PA: Banner of Truth Trust, 1996 republicarea originalului din 1954), 116-17.

³⁰ Scrisoarea către Philander Parmele, datată 1 Decembrie 1817. Toate erorile gramaticale au fost păstrate ca în scrisoarea originală de mână.

multe exemple din lumea modernă de astfel de convertiri, precum aceea a lui C. S. Lewis, care, după ce a fost confruntat cu adevărul, s-a luptat în sine până când într-o zi a fost convertit, în mod ciudat, pe când își conducea motocicletă cu ataș.

Adevărata întrebare este: cât de puternic este Cuvântul lui Dumnezeu? Poate el să schimbe oameni din starea de păcătoși în cea de sfinți fără a se folosi de chemarea la altar? Va convinge el și va converti (după cum Dumnezeu promite), sau vom avea nevoie să adăugăm lucruri care să îi ajute pe oameni să “rezolve” problema lor? Nu veți fi niciodată capabili să evanghelizați fără a vă folosi de sistemul invitațiilor până când nu veți ajunge să fiți convinși adânc de puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

2) Trebuie să chemăm de urgență pe toți oamenii să vină acum la Hristos

După citirea pasajelor anterioare, cineva ar putea fi tentat să evite cu totul să cheme oamenii să vină la Hristos. Vă rog să nu înțelegeți greșit: ne aflăm sub porunca divină de a chema pe “*toți oamenii de pretutindeni să se pocăiască*” (F.A. 17:30). Erroll Hulse ne amintește următoarele:

“Predicatorul este liber să îndemne și să poruncească, să implore și să stăruiască, să convingă și să invite. El este un ambasador care vorbește în Numele Marelui Împărat și țelul lui este să predice împăcarea”³¹.

Dați-mi voie să fac aici câteva observații privind această responsabilitate.

În primul rând, chemarea noastră trebuie să fie universală. Nu contează (în legătură cu această broșură) dacă credința ta despre ispășire este că ea este limitată sau nelimitată sau dacă accepți doctrina alegerii sau nu: chemarea noastră trebuie să fie universală. Charles Spurgeon, unul din cei mai mari predicatori evanghelistici, a fost un calvinist riguros. Cu toate acestea, el a înțeles că noi trebuie să adresăm chemarea tuturor oamenilor.

Într-una din predicile sale, Spurgeon a amintit congregației sale despre doctrina alegerii de către Dumnezeu a unor oameni de la întemeierea lumii. Dar el a făcut observația că treaba noastră este să predicăm “*Evanghelia la orice făptură*”, și nu să găsim pe cei care sunt aleși. Spurgeon spunea că dacă Dumnezeu ar fi desenat o dungă galbenă pe spatele fiecăruia dintre cei aleși, el ar alerga în sus și în jos pe străzile Londrei, s-ar apuca să îi pună pe oameni să își ridice hainele la spate și astfel ar predica Evanghelia celor care sunt aleși. Dar, ne amintește Spurgeon, Dumnezeu nu a procedat astfel. Ci El ne-a poruncit să predicăm “*Evanghelia la orice făptură*”. De aceea noi trebuie să chemăm de urgență pe orice om la Hristos.

În al doilea rând, chemarea noastră trebuie să fie urgentă. Când predicăm sau consiliem oamenii privind mântuirea, nu trebuie să le oferim oamenilor ideea că pocăința este un lucru de moment, la care ei pot renunța mai apoi. Unii care au abandonat sistemul invitațiilor din cauza pericolelor acestuia, au abandonat și urgența din chemarea lor la credință față de alți oameni. Trebuie să le spunem oamenilor: “trebuie să vă pocăiți și să credeți în Evanghelia”. Dacă ei spun: “Dar nu pot”, noi trebuie să insistăm spunând: “Dar trebuie. Dumnezeu a poruncit oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. Eșecul tău în a te pocăi nu arată decât starea stricată a inimii tale.

³¹ Hulse, 6.

Dacă ți-ai văzut păcatul la fel cum Dumnezeu îl vede, aleargă la El ca la singura sursă a mântuirii sufletului tău”.

John Kennedy, un slujitor englez din secolul XIX, ne adresează unele sfaturi suplimentare privind consilierea celor care par să caute mântuirea. Observați că el focalizează atenția în consilierea acestora pe obiectul credinței lor:

Credința [în concepția celor care folosesc sistemul invitațiilor] este reprezentată ca și ceva care trebuie să faci, cu scopul de a primi mântuirea; și mulți se chinuie să arate că este un lucru ușor de făcut. Ar fi mult mai bine să văd că ei se căznesc să îi facă pe oameni să fie cu adevărat convinși de păcat, și să se trudească să prezinte pe Hristos înaintea lor, în plinătatea Sa glorioasă de Mântuitor. A explica acestor oameni credința ca pe un lucru pe care ei să îl facă, este ca și cum i-am pune să facă fapte, și încă i-am pune să facă ceva ușor. Cunoscut bine că tendința în această privință a oamenilor este ca, la un moment al căutării lor tensionate, ei să întrebe: “Ce este credința, ca să fac acest lucru?” Este o faptă legalistă îndreptată către a satisface acea dorință – asta este ceea ce se petrece în acea “cameră a cercetării”. “Cine este Acela, ca să credem în El?” a fost întrebarea pusă în zilele Mântuitorului. Explicațiile cu privire la ce este credința sunt superficiale pentru suflet. Cât de diferită este calea Scripturii! Scopul principal aici este să “pună înainte” obiectul credinței, nu să explice actul acesteia. Când există convingere de păcat, iluminare și naștere din nou, și credința devine răspunsul instinctiv al unui suflet deșteptat de Dumnezeu, prin prezentarea Hristosului Său; și, fără acestea, nici o explicație cu privire la ce este credința nu poate fi de ajutor cuiva. Truda de a o explica este prea des expresia unui spirit legalist. Ar fi mai înțelept să ne trudim în a îndepărta ignoranța și erorile concepției despre Dumnezeu, despre păcat, și despre Hristos. Ajutați-i să cunoască acestea, dacă nu vreți să îi zidiți în “mortarul rece” al unei păci false. Dacă ești înțelept și blând, trudește-te în acea direcție, mai degrabă decât să îi grăbești în ce privește credința³².

Trebuie să fim răbdători să permitem Duhului Sfânt să producă această convingere de păcat în inimă. Acest lucru poate avea loc în câteva momente, în câteva ore, zile, sau chiar ani. Dar noi trebuie să rămânem imperativi în chemarea noastră. Mesajul nostru și urgența lui nu trebuie să se schimbe – oamenii trebuie să se pocăiască și să creadă astăzi.

În final, noi trebuie să îi chemăm pe oameni la Hristos. Focalizarea tuturor chemărilor evanghelistice din Scriptură este aceeași. Iisus a spus: “Veniți la Mine...și vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Chemarea noastră către oameni trebuie să îi focalizeze către Hristos, nu la a urma vreo metodă prescrisă care să determine pe unii să pună semn de egalitate între “venirea” lor, ca și cum ar veni la El.

³² Citat în Murray, 30.

CONCLUZII

O examinare a sistemului invitațiilor nu este un lucru ușor. Este unul emoțional. “Pentru a reduce sentimentul șocului pe care unii l-ar putea simți, aș aminti acestora că pentru mai bine de 1800 ani, Duhul Sfânt Și-a împlinit cu succes lucrarea de mântuire a păcătoșilor fără această metodă. Numai de la lucrarea lui Charles Finney (1792-1875) “chemările în față” ca metodă organizată a căpătat trecere cu adevărat”³³. Chiar și așa, până aproape de sfârșitul secolului al XIX-lea, a existat multă opoziție la adresa acestui sistem. Astăzi este acceptat ca și cum ar fi fost utilizat de Iisus și de Pavel. Te previn – mulți te vor considera ca non-evangelistic chiar și dacă numai vei pune sub semnul întrebării validitatea acestui sistem, cu atât mai mult când nu o vei mai lua în considerare ca metodă de a aduce oamenii la Hristos³⁴.

Dar trebuie să fim onești în ceea ce privește pericolele pe care le-am examinat în această broșură. Nu este clar faptul că Scripturile “prezintă o invitație păcătoșilor care este perfectă și nu are nevoie de nimic care să i se adauge?”³⁵ Ai fi preocupat de a cere oamenilor să facă ceva pentru mântuirea lor, lucru care nu a fost niciodată promovat în Biblie și nici în istoria bisericii primare?

Ești dornic să elimini posibilitățile ca oamenii să răspundă la o chemare emoțională sau la puterea ta de convingere mai degrabă decât la chemarea Evangheliei? Vrei tu să reduci confuzia pe care o au mulți de a pune semnal de egalitate între “venirea în față” și a fi cu adevărat mântuit?

Ești tu plictisit de a vedea mulțimi de oameni care vin în față pentru ca apoi ei doar să discrediteze Numele lui Hristos prin a mărturisi ceva care nu reprezintă o realitate în viețile lor practice? Ești cu adevărat preocupat ca să vezi oameni convertiți – adevărat convertiți – în locul celor care trăiesc într-o falsă siguranță? Atunci, te rog, analizează acest sistem cu atenție și onestitate.

Pe de altă parte, nu trebuie să facem confuzia între sistemul invitațiilor și porunca de a chema pe oameni la Hristos. Acest ultim lucru trebuie să îl facem cu toată urgența. “Marea chemare a Evangheliei este un subiect minunat și glorios. Câtă vreme suntem în această lume nu trebuie să cedăm în a ne face mai eficienți și mai abili în a chema pe oameni la mântuire”³⁶.

Totuși, pericolele sistemului invitațiilor sunt serioase. Sunt în joc sufletele oamenilor. Pentru a fi evangelistic din punct de vedere biblic, trebuie să ne asigurăm că îi conducem pe oameni la credință, nu doar la niște decizii.

³³ Hulse, 2.

³⁴ Hulse notează: “Mai mult sau mai puțin se spune fără dovezi că toți evangheliștii folosesc sistemul invitațiilor în a chema pe oameni în față la finalul întâlnirilor lor. Sunt, totuși, câțiva, care nu îl folosesc, precum John Blanchard. A nu folosi această metodă pare ceva de neconceput pentru mulți evangheliști.” Ibid., 9.

³⁵ Ibid., 11.

³⁶ Ibid., 1.